

Sygn. akt I C 887/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2017r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

B. F.

przeciwko:

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

o:

pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

orzeka:

I. oddala powództwo;

II. kosztami procesu obciąża powoda.

Sygn. akt: I C 887/17

UZASADNIENIE

Powódka B. F. po sprecyzowaniu żądania pozwu wniosła przeciwko U. Niestandaryzowany Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 31 stycznia 2014r. w sprawie X Nc 61/14 wskazując, iż jej dług jest przedawniony. Zaznaczyła, iż roszczenie pozwanego związane jest z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą i minął już 3 letni termin przedawnienia.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 stycznia 2014 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu w sprawie o sygn. akt X Nc 61/148 z powództwa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wydał przeciwko pozwanej B. F. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Bezsporne (akta sprawy X Nc 61/14)

Dnia 3 czerwca 2014 r. U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 31 stycznia 2014 r. przeciwko B. F.. Zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2014 r. nadano nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności

Dowód: akta sprawy X Nc 61/14

W dniu 15 września 2016 r. U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. złożyło wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu J. G. o wszczęcie egzekucji przeciwko B. F. na podstawie nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Dowód: akta komornicze Km 2633/17

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez powódkę oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy X Nc 61/14 i Km 2633/17.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań na samym wstępie należy poczynić kilka uwag natury ogólnej.

W myśl art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Przewidziane w art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. zdarzenia obejmują swoim zakresem m.in. przedawnienie roszczenia objętego tytułem wykonawczym.

Zgodnie z art. 843 § 3 k.p.c. w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Ze względu na ustanowioną w art. 843 § 3 k.p.c. prekluzję do zgłaszania zarzutów i potrzebę zapewnienia szybkiego prowadzenia egzekucji oraz ochronę interesów wierzyciela, zmiana podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego jest niedopuszczalna. Powódka w uzasadnieniu złożonego pozwu ponosiła zarzut przedawnienia roszczenia.

W myśl art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Natomiast w myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W art. 123 § 1 pkt 1 czynności przerywające bieg przedawnienia zostały określone w sposób syntetyczny. Niewątpliwie chodzi o czynności procesowe wierzyciela, które ustawodawca scharakteryzował, stawiając im określone wymagania. Tak więc bieg przedawnienia przerywa każda czynność wierzyciela: podjęta przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym; podjęta w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; podjęta bezpośrednio we wskazanym wyżej celu. Czynnością zmierzającą do zaspokojenia roszczenia jest niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji (art. 796 k.p.c.).

Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W przepisie art. 124 § 2 k.c. uregulowano natomiast kwestię przerwania przedawnienia jako skutku czynności podjętej przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju. W takiej sytuacji przedawnienie nie zaczyna biec na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone. Następuje więc przesunięcie nowego początku biegu terminu przedawnienia aż do czasu zakończenia postępowania, którego wszczęcie było przyczyną przerwy. W postępowaniu egzekucyjnym, należy przyjąć, że kończy się ono umorzeniem, czy to z mocy prawa (art. 823 k.p.c.), czy z urzędu (art. 824 k.p.c.), czy na wniosek strony (art. 825 k.p.c.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż roszczenie objęte nakazem zapłaty z dnia 31 stycznia 2014r., w sprawie X Nc 61/14 nie uległo przedawnieniu a ani co do należności głównej, ani co do zasądzonych w nakazie zapłaty odsetek.

Nakaz został wydany w dniu 31 stycznia 2014 r. Z chwilą wniesienia przez pozwanego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w dniu 3 czerwca 2014 r. termin biegu przedawnienia roszczenia uległ przerwaniu. Na skutek wniosku wierzyciela o wszczęcie egzekucji, który został złożony w dniu 15 września 2016r. bieg terminu przedawnienia roszczenia uległ ponownemu przerwaniu i z uwagi na to, że postępowanie egzekucyjne nadal jest w toku termin przedawnienia nie zaczął jeszcze biec na nowo.

Reasumując roszczenie objęte nakazem zapłaty z dnia 31 stycznia 2014r., sygn. akt X Nc 61/14 nie ulegało przedawnieniu. W ocenie Sądu nie zachodziły przesłanki do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

W rezultacie poczynionych rozważań, Sąd ocenił zatem żądanie strony powodowej jako nieuzasadnione i przy zastosowaniu art. 339 § 1 k.p.c., rozstrzygnął wyrokiem zaocznym o oddaleniu powództwa.

W pkt II kosztami procesu obciążono powódkę (art. 98 k.p.c.)

Zarządzenia: